

NAŠ SVETI VEČER

MANICA KOMANOVA

Pravim naš, ker tak sveti večer smo obhajali pri nas doma.

Pa ne mislite, dragi moji, da smo imeli bogve kakšno posebnost! Kaj še! Najvažnejše na ta večer so bile jaslice. In lučke okrog hlevčka... In angel, ki je trobil... Pa še sveti duh, ki je bingljal od stropa doli, na nitki, kajpada.

Božičnega drevesca nismo poznali. Kje neki. Ko pa sem bila o lanskem božiču spet doma, sem razun starodavnih jaslí v kotu opazila na široki metergi (lesena naprava za umešanje kruha) tudi božično smrečico. Toda rečem vam, da me je to nekako motilo. Le tja v kot pod strop so mi uhajale oči. Tam so bile jaslice, tam so bili spomini, tam je bila moja mladost...!

Kako živo vstajajo ta večer iz pozabljenja razni prizorčki in se vrstijo drug za drugim pred dušo, ki sanja, sanja...

Kakor sem že rekla, nič posebnega ni bilo pri nas na božično noč in vendar je bilo vse drugače, vse lepše kakor pa druge večere.

Že to, da nas ni nihče priganjal v posteljo in da smo smeli imeti vso noč luč, že to, rečem vam, je bilo za nas silno imenitno.

K polnočnici otroci nismo hodili. Pač pa smo se po mili volji igrali, bodisi »slepe miši« ali pa kaj drugega, vmes pa prigrizovali ostanke svetonočne večerje — kuhane suhe krljle.

Še oče, ki se je po polnoči zaril v svojo posteljo, nam je ta večer vse spregledal. Nihče ni bil ozmerjan, kaj šele tepen. Druge večere bi kaj takega ne bilo mogoče. Pri našem očetu že ne.



Seveda smo končno tudi mali neugnančki omagali in polegli po klopeh ali pa tudi kar po tleh.

Jej, kako živo se spominjam, kako je nekoč brat Srečko legel na klop in se odel z maternim krilom. Kmalu je zaspal. V spanju se je skušal preobrniti in — štrbunk — že je telebnil na tla. Pri tem je potegnil za seboj tudi materino krilo, ki je pri padcu kakor ogromna perutnica zafrfotala po zraku.

Vsi, ki smo še bedeli, smo bušili v glasen krohot, zlasti še, ko smo gledali s kakšnim obrazom se je Srečko dvignil s tal in otipaval svoje boleče ude. Da se vam izpovem odkrito: Srečkotu smo malce privoščili. Bil je namreč od nas drugih precej starejši, pa nas je včasih obdaroval z marsikatero nezasluzeno ampak krepko »bunko.« Tisti večer se mu je pa povrnilo.

Tako, moji mladi prijateljčki, smo obhajali mi naš sveti večer. Vi ga boste nekoliko drugače, seveda. No, najsi ga slavite že tako ali tako, jaz vam vsem prav iz srca voščim vesel in srečen božič! Pozdravljени!

KAJ JE POVEDAL BOTER MATJAŽ

OSKAR HUDALES

3. Sveto mesto Kairuan.

V petek sem ga pri verouku pošteno polomil. Gospod katehet mi je velel, naj mu naštejemo sveta mesta. Ker nisem znal, sem molčal ko grob. Zato se je gospod hotel prepričati, kako trdno so vsajena v glavi moja ušesa. Zaradi sramu in bolečine sem se cmeril še na potu iz šole. Čebulov pa, ki je tisti dan slučajno nekaj znal, me je še dražil. Na moč sem bil jezen. Boter Matjaž je to opazil s svojega vrta.

»Kaj se je zgodilo?« je vprašal. »Sem pojdita in povejta!«

Franceta seveda ni bilo treba dvakrat prositi. S škodoželjnim nasmehom je povedal vse, še pik in vejic ni pozabil.

»Nič zato!« me je tolažil boter. »Svetih mest je na svetu mnogo, seveda ne samo krščanskih. Za enega, ki je sveto mesto mohamedancev, stavim, da tudi gospod katehet ne ve.«

»Mislite, da ne?« sem vprašal ves srečen.

A boter Matjaž ni ničesar odgovoril. Prinesel je velik zemljevid, ga odprl in pokazal na neko točko na vzhodnem koncu gorovja Atlas v severni Afriki.

»Kairuan,« sva brala hkratu s Francetom.

»Da, Kairuan,« je odvrnil boter. »Kje leži, sta videla. Pokrajina je tam pusta in peščena. Kamor pogleda oko, je sam bel pesek. In iz tega peska